

kům soukromého účastníka, kdežto ostatní, co se trestnímu soudu z uplatňovaných soukromoprávních náhrad podle výsledků trestního řízení (§ 366 tr. ř.) přiřknouti nevidí, odkazuje na pořad práva soukromého, který zůstává soukromému účastníku co do těchto nepřisouzených náhrad povždy vyhrazen (§ 372 tr. ř.). Pokud jde o útraty právního zastoupení soukromého účastníka v řízení trestním, jest pro jejich náhradu obžalovaným předpokladem již to, že obžalovaný uznán byl vinným trestným činem, pro nějž se soukromý účastník k trestnímu řízení připojil (§ 47 tr. ř.), a důsledkem toho podle §u 389 tr. ř. odsouzen byl i k náhradě útrat řízení trestního; k těmto útratám patří podle §u 381 odstavec čtvrtý tr. ř. i útraty právního zastoupení soukromého účastníka a náleží obžalovanému v případě odsouzení též povinnost k náhradě útrat těchto podle §u 393 tr. ř. Nynější žalovaný byl v onom trestním řízení uznán vinným trestným činem, pro nějž se žalobkyně k trestnímu řízení jako soukromá účastnice připojila, a odsouzen byl do náhrady útrat řízení trestního. Zamítl-li trestní odvolací soud, ježto poukázal soukromoprávní náhrady žalobkyně na pořad práva, také její návrh na přisouzení útrat zastupování v řízení trestním, jsa názoru, že podmínkou pro to jest, aby i tyto soukromoprávní náhrady byly soukromému účastníku v řízení trestním přisouzeny, má výrok ten zcela nepochybně jenom ten smysl, že útraty ty tehdejší soukromé účastníci v řízení trestním přiknuty býti nemohou, což dochází výslovného výrazu i v důvodech (slova: »nemohly býti přisouzeny útraty zastupování v tomto trestním procesu«). Tímto výrokem nebylo tedy žalobkyni odňato právo, domáhati se náhrady těchto útrat pořadem soukromoprávním a jest opačný náhled soudu odvolacího, že jde o věc rozsouzenou, právně mylným. Výrok tento nemůže tedy býti na závadu uplatnění nároku žalobkyně na náhradu těchto útrat v tomto sporu a, poněvadž soukromoprávní obžaloba byla podána dříve, než zákon ze dne 11. prosince 1923, čís. 4 sb. z. a n. z roku 1924 nabyl působnosti, není důvodných námitek proti přípustnosti tohoto pořadu práva ani vzhledem na ustanovení čl. II. zákona tohoto ze dne 11. prosince 1923, čís. 4 sb. z. a n. z roku 1924.

Čís. 3842.

Pro prozatímní opatření zájemným popsáním svršků (§ 1101 obč. zák.) stačí k osvědčení nároku, že podána byla žaloba na zaplacení činže.

K otázce, zda zažalovaná pohledávka jest činží a zda jest po právu, nelze přihlížeti ani při povolení prozatímního opatření, ani při rozhodnutí o odporu.

Postupem pohledávky na placení činže převádí se na nastupitele i zákonné právo zástavní ve smyslu §u 1101 obč. zák.

(Rozh. ze dne 7. května 1924, R II 147/24.)

V žalobě, již vymáhal Andělín Š. na Anežce D-ové kromě jiných nároků také 480 Kč, jakožto dlužné činže, navrhl žalobce zároveň pro

tuto pohledávku zájemné popsání movitých věcí žalované, jež s o u d prvé stolice povolil. Žalovaná podala odpor, tvrdíc, že zažalovaná pohledávka 480 Kč není činží, nýbrž domnělým nárokem žalobce za používání bytu, který však byl dán žalované do užívání bezplatně a se závazkem, že obdrží po uplynutí tří měsíců byt jiný, dále že žalobce jakožto postupník Jana V-a, s nímž žalovaná právě uvedené smlouvy uzavřela, a který zůstává dále vlastníkem domu, nemá zákonného zástavního práva na vnesených věcech. S o u d prvé stolice odporu vyhověl a povolující usnesení zrušil, přikloniv se k stanovisku žalované. R e k u r s n í s o u d odpor zamítl. D ů v o d y: Všechny zákonné náležitosti prozatimního opatření (Glaser-Unger n. ř. 3603) jsou splněny. a) Dle dvorního dekretu ze dne 3. listopadu 1819, čís. 1621 sb. z. s. má pronajímatel bytu právo, by po podání žaloby k jeho žádosti hned byly popsány movité věci, jež jsou v době podání žaloby v pronajatém bytě. Žaloba o zaplacení činže pokládá se tedy za »osvědčení nároku« ve smyslu předpisů ex. ř. o prozatimním opatření (§ 389 ex. ř., Ehrenzweig: soustava 1/2 str. 453). b) Postupem pohledávky na placení činže převádí se i zákonné právo zástavní na nastupitele (kniha judikátů čís. 247 úř. sbírka čís. 1769). c) O platnosti zažalované pohledávky na placení nájemného má býti rozhodnuto ve sporu hlavním.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací stížnosti nelze přiznati oprávnění. Napadené usnesení odpovídá úplně věci a právu, jeho odůvodnění, na něž se poukazuje, je správné. Na vývody stížnosti sluší uvésti toto: Popírání činžovní pohledávky a upírání jí vlastnosti pohledávky činžovní nemůže míti účinku na otázku, zda lze povolití zájemné popsání čili nic, poněvadž pro toto popsání je rozhodným jedině podání žaloby o zaplacení činže. Postupem činžovní pohledávky přecházejí s postupitele na postupníka nejen pohledávka, nýbrž i zákonné zástavní právo na movitosti, které v době podání žaloby do najaté věci byly vnesené. Práva postupníkova jsou totožná s právy postupitele (§ 1394 obč. zák.), přecházejí proto na postupníka všechna vedlejší práva s pohledávkou související, vyjma čistě osobní práva postupitelova, právo zástavní na nemovitosti a na ruční zástavě, poněvadž zákon k přenesení těchto práv vyžaduje zvláštního úkonu. Názor stěžovatelky, že při odporu proti prozatimnímu opatření je nutno řešiti otázku, zda je zažalovaná pohledávka činží a po právu, je mylným. Na základě odporu jest jednati jen o přípustnosti a přiměřenosti povoleného prozatimního opatření. Přípustnost je dána, byla-li podána žaloba o zaplacení činže. K pravé vlastnosti pohledávky a k její oprávněnosti nelze hleděti, poněvadž je povolití zájemné popsání na základě údajů žaloby. Přiměřenost vztahuje se na rozsah povoleného prozatimního opatření, o té netřeba zde uvažovati. O vlastnosti pohledávky a její oprávněnosti může býti rozhodnuto jen v hlavním sporu.